

Şubat Devrimleri ve Kurucu Meclis üzerine

Tez 15 - Hiçbir Ekim Devriminin Gerçekleşmediği Aşama: Şubat Devrimleri Aşaması

Rus Ekim Devrimi'nden sonra ne muzaffer olan ne de yenilgiye uğrayan bir Ekim devrimi daha gerçekleşmedi; bu, tüm tahminlerimize karşıt bir durumdur. İkinci Dünya Savaşı sonrası, tarihin gördüğü en devrimci aşama olmasına rağmen sadece Şubat devrimlerine yol açmıştır. Bazılarının muzaffer, bazılarının mağlûp ve bazılarının da dondurulmuş olmasına rağmen tüm bu devrimler sadece Şubat devrimleridir.

Bu konuya devam etmeden önce bir Ekim devrimi ile burjuvazinin mülksüzleştirilmesi arasındaki farkı vurgulayalım, çünkü İkinci Dünya Savaşı öncesinde burjuvaziyi mülksüzleştiren tek devrim 1917 Ekim Devrimi olmuştur ve bu gerçek de bizi yanlış bir analogiye, iki terimin de aynı anlamda olduğunu kabul etmemize götürebilir. Oysa İkinci Dünya Savaşı sonrası deneyimi, bir Ekim devrimi ile burjuvazinin mülksüzleştirilmesinin aynı şey olmadığını göstermiştir.

Her devrim gibi Ekim devrimi de esasen, ekonomik sonuçları olan sosyal ve politik bir süreçtir. Ekim devriminin, kendisini diğer herhangi bir devrimden açıkça ayırt eden iki temel özelliği vardır. Bu özelliklerden ilki, işçi ve kitle iktidarının devrimci organlarının, örneğin sovyetlerin, ortaya çıkışıdır. İkinci özellik ise ilkiyle yakından ilgilidir ve aslen belirleyici olan özelliktir: ayaklanmayı ve silahlı mücadeleyi yöneten, kitlelerin seferberliğini ve uluslararası sosyalist devrimi geliştirmenin sadece bir aracı olarak iktidarı alan devrimci Marksist bir partinin varlığı. *Bu iki koşul olmaksızın Ekim devriminden bahsedilemez.*

Şubat devrimi, Ekim devriminden farklıdır ama ona yakından bağlıdır. Şubat

devriminin ilerleyebilmesi için bu devrimin ancak Ekim devriminden önceki zorunlu bir giriş niteliğinde olması gereklidir.

Şubat devrimi, emperyalizmin sömürücüleriyle, burjuvaziyle ve burjuvaziye bağlı toprak sahipleriyle yüzleşen bir işçi ve halk devrimidir; bu devrim, burjuva devlet aygıtını tahrip eder ve onu krize sürükler. Sınıf dinamikleri ve yüzleştikleri düşman açısından her iki devrim de, Şubat devrimi de Ekim devrimi de, sosyalisttir. Aralarındaki fark, kitle hareketinin farklı bilinçlilik düzeyinde ve esas olarak devrimci Marksist parti ile kitle hareketi ve sürmekte olan devrimci süreç arasındaki ilişkide yatmaktadır. Özetlersek, Şubat devrimi, bilinçsiz bir sosyalist devrim iken Ekim devrimi bilinçli bir sosyalist devrimdir. Biraz Hegel ve Marks gibi konuşursak şöyle diyebiliriz: Şubat devrimi “*an sich*” (kendinde) bir sosyalist devrimdir ve Ekim devrimi ise “*für sich*” (kendisi için) bir sosyalist devrimdir.

Şubat devrimleri, devrimci yükselişin bu aşamasındaki işçi ve kitle hareketini yansıtan bir mantığa sahiptir. Neredeyse bütün devrimler, kitle hareketinin derin nesnel ihtiyaçları tahammül edilemez bir hâl aldıklarında ortaya çıkmışlardır. Ama proletaryanın ve onun önderlerinin bilinçlilik seviyesi, devrime yol açan nesnel durumla kıyaslandığında geri bir seviyede kalmaya devam etmektedir. Lakin bu geriliğe rağmen devrimler gerçekleşmektedir. Bu durumun şu gerçeğe bir bağlantısı vardır: Feodalizmin iktidarı altındaki burjuvazinin sahip olduklarının aksine proletarya, kapitalizm koşullarında bilincinin olgunlaşması için hiçbir olanağa sahip değildir. Evrimci değil devrimci bir süreç yaşamaktayız; ve proletarya, hakimiyet altındaki sınıf olarak bilincini iktidar için başka bir sınıfla savaşırken kazanmaktadır.

Proletaryanın düşük bilinç seviyesinin ve bir devrim yapmayı başaracak kadar yaygınlaşmış olan devrimci seferberliğinin bu bileşimi Şubat devrimini yaratmaktadır. İşçi hareketinin devrim esnasında bile mevcut olan bu düşük bilinci, karşıdevrimci aygıtların ve programlarıyla yaklaşımları açısından reformist olan küçük burjuva akımların devrime uyum sağlamasını ve bir aşama boyunca bu devrimi yönetmelerini olanaklı kılmaktadır.

Bilinç seviyesi ve önderliği açısından Şubat devrimi, Ekim devriminden tamamıyla farklıdır. Ekim devriminin belirleyici özelliği, devrimci Marksist bir önderlikçe gerçekleştirilmiş olmasıdır. Oysa Şubat devrimi, kitle hareketinin bürokratik ve küçük burjuva aygıtları tarafından yönetilir. Bilinçli karşıdevrimci kesim, Şubat devriminin anlamını net bir şekilde kavrar ve devrimin sosyalist bir devrime doğru gelişmesini engelleyerek, devrimi o düşük bilinç seviyesinde, ulusal çerçeveye sınırlanmış burjuva demokratik bir aşamada tutmak için devrime kesinlikle müdahale eder. Bunun anlamı, bu kesimin kendi ölümcül düşmanını, kitlelerin sürekli seferberliğini dizginlemek için devrime müdahale ettiğidir.

Bu durumu olanaklı kılan, Şubat devriminin karşılaştığı görevlerin genellikle demokratik görevler olmasıdır. Kitle hareketinin geriliğinin ve sınıf mücadelesinin nesnel durumunun bir sonucu olarak bu devrimler her zaman, can çekişmesi aşamasında kapitalizmin tipik özellikleri olan despotik diktatörlükleri, totalitarizmi ve Bonapartizmi yıkmak üzere gerçekleşmişlerdir. Dolayısıyla, oportünist önderlik, seferberliği dizginleyebilmek için devrimi bu demokratik veya ulusalcı amaçlar aşamasında durdurmayı savunabilir.

Troçki, Şubat devrimini ve onun Ekim devrimiyle olan ilişkisini mükemmel bir şekilde tahlil etmiştir. Şubat devriminin oportünist önderlikler sayesinde iktidarı ulusal burjuvazinin ellerine veren sosyalist bir devrim olma niteliğini vurgulamıştır. Lenin'in 1917 yılındaki yazılarında yaptığı gibi Troçki de çalışmalarında bir Şubat devriminin, en imkânsız varyant olarak, nasıl oportünist partileri programlarının ve amaçlarının ötesine gitmeye zorlayabileceğini göstermiştir. Oportünist partiler, kitle hareketinin zorlamasıyla bunu yapmaktadırlar ama amaçları kitle hareketini kesinkes denetim altına alabilmektir; dahası kapitalizmin mülksüzleştirilmesi ve bir işçi devletinin kurulması yönünde bir adım olarak burjuvaziyle ilişkisini koparma noktasına kadar ulaşabilirler. Ama bu politik ve teorik sonuç, dediğimiz gibi, had safhada imkânsızdır. Troçki'nin ve Enternasyonalimizin Şubat devrimine dair klasik analizi şu olmuştur: Şubat devrimi Ekim devriminin öncülü olabilir, Ekim devrimi olmaksızın, ne burjuvaziden kopmak ne de onun mülksüzleştirilmesi gerçekleşemez ve hatta mevcut burjuva demokratik görevler dahi gerçekleştirilemez.

Bu görevlerin gerçekleştirilmesi konusunda klasik analizimizde biz haksız çıktık çünkü Sovyetler Birliği hariç insanlığın üçte biri, hem burjuvazinin mülksüzleştirilmesini hem de diktatörlüklerin yıkılması, toprak sahiplerinin mülksüzleştirilmesi, toprağın köylülerin arasında dağıtılması vb. gibi önemli demokratik görevleri, bir Ekim devrimi olmaksızın gerçekleştirmiştir. Ama tarihsel bir bakış açısından, sosyalist devrimin gelişiminin bakış açısından Troçki tamamen haklı çıkmıştır: eğer Şubat devriminin ertesinde bir Ekim devrimi gerçekleşmezse, diğer bir deyişle kitle hareketinin devrimci organlarınca desteklenen bir devrimci Marksist parti tarafından iktidarın gaspı gerçekleşmezse, o zaman devrimin ivmelenmesi ve sürekli bir nitelik kazanması için hiçbir olasılık yoktur.

Şubat devrimlerini burjuva demokratik devrimlerle karıştırmış olmamız gerçeği bizi Şubat devrimlerine sadece küçük bir önem vermeye sürüklemiştir. Şubat devrimlerinin aslında temel ve belirleyici bir önemi bulunmaktadır; reformist çağdaki büyük sendikalar kazanımı kadar önemlidirler. Her ne kadar Rus Devrimi'nde birbirleriyle birleşmiş dahi olsalar içinde yaşadığımız yüzyıl, biri burjuva demokratik devrim diğer ise Şubat devrimi olarak iki farklı kategoriye uğraştığımızı kanıtlamıştır. Şubat devrimi sosyalist bir devrimdir; işçilerin silahlı devrimci mücadelesi sayesinde kapitalist devlet aygıtını tahrip eden ve kesinlikle sosyalist olan bir devrimdir. Bu devrimin programının temel ekseninin demokratik görevler olup olmadığı *Geçiş Programı*'na ilişkin bir sorundur. Şubat devrimine yol açan geçiş süreci, demokratik görevlere devasa bir ağırlık verir ama bu Şubat devriminin burjuva demokratik bir devrim olduğu anlamına gelmez. Rus Devrimi gibi bazı istisnalar dışında yüzyılımızda artık daha fazla burjuva demokratik devrim gerçekleşemez. Gerçekleşen devrimler sadece sosyalist devrimlerdir, ister öznel etkenin olgunlaşmışlığı eşliğinde olsun ister olmasın.

Rusya'daki Şubat Devrimi'nde sosyalist bir devrim ile burjuva demokratik bir devrimin bileşimi bulunmaktadır. Ama bu durum, Çarlığın ve onu destekleyen toprak sahiplerinin varlığından kaynaklanıyordu. Ne olursa olsun, feodal artıklara karşı mücadele anlamına gelen burjuva unsur belirleyici olan unsur değildi çünkü Çarlık dünya emperyalist rejiminin bir parçasıydı ve Rus kapitalizmine de sımsıkı bağlıydı.

Birkaç istisnanın dışında bu durum artık dünya üzerinde mevcut değildir. Artık ne çarlar ne de egemen feodal toprak sahipleri kalmıştır. Artık dünyanın her yerinde emperyalizmin, kapitalizmin, kapitalist toprak sahiplerinin ya da işçi bürokrasilerinin iktidarı bulunmaktadır. Karşılaştıkları düşman açısından, burjuvazi ve onun devlet aygıtı, ve bu devrimleri gerçekleştirenlerin sınıfsal karakteri (işçiler) açısından, tüm çağdaş devrimler sosyalist devrimlerdir. Proletarya, zorunlu Ekim devrimine giriş olarak bir Şubat devrimini gerçekleştirmeye zorlanmıştır. Bu durum bir taraftan kapitalizmin can çekişmesinin, çürümesinin ve insanlığa dayattığı genel gerilemenin ve diğer taraftan da önyargılı fikirlerin, proletaryanın düşük politik seviyesinin ve de bunları güçlendiren bürokratik ve küçük burjuva önderliklerin varlığının sonucudur. Bunun anlamı, proletaryanın kendi bilincindeki bu geriliği ve kapitalizmin çürümesini çifte fedakârlıkla ve çift kat bir tarihsel gayretle ödemiş olduğudur.

1905 ve 1917 Şubat devrimlerine devasa bir önem vererek Rus Devrimi'nin tahlilini zenginleştirmeliyiz. 1917 Şubat Devrimi'nin Ekim Devrimi'yle olan ilişkisi üstünde çalışmalıyız; çünkü gerçekleşen devrimler bizim tüm inançlarımıza rağmen 1905 devrimleri ve Şubat devrimleriydiler, Ekim devrimleri değil. Şubat Devrimi'nin yarattığı ama Ekim zaferiyle beraber yarı yolda kalan tüm öngörüler ve varsayımlar, İkinci Dünya Savaşı sonrasında gerçekleşmiştir. Şunu iddia edebiliriz ki İkinci Dünya Savaşı sonrası, bilinçsiz sosyalist devrimlerin aşamasıdır, tüm gezegen çapında genelleşmiş olan Şubat devriminin aşamasıdır. Eğer geniş bir tarihsel teorik çerçeveden bakarsak Şubat devriminin derin bir mantığı ve önemi bulunmaktadır. Devrimi ancak Marksist bir partinin önderlik ettiği sanayi proletaryasının gerçekleştirebileceğini iddia etmiş olsaydık o zaman devrimci kitle hareketi sürecinin felçleşmiş olduğunu, bilincinin ve partisinin yeterince olgunlaşmasından önce sınıfın devrim yapamayacağını, sınıf mücadelesinin durmuş olduğunu ve işçilerin herhangi bir kazanım elde edemeyeceğini ileri sürmüş olurduk. Ama bu böyle olmamıştır. Kitlelerin devrimci mücadeleleri, yeterli olarak olgunlaşmamış olmalarına rağmen büyük tarihi zaferler elde etmeye ve muzaffer devrimler gerçekleştirmeye devam etmiştir.

Dolayısıyla, yeni Ekim devrimlerinin gerçekleşmesi için ne tür olasılıklar bulunmaktadır sorusuna geliyoruz. Revizyonizmin tüm saldırısı, burjuva

sosyolojisinden aldıkları ifadeler eşliğinde nihai olarak “Ekim Devrimi modeli” dedikleri şeye karşı yönelmiştir. Revizyonistler, bu modelin İkinci Dünya Savaşı sonrasında bir daha gerçekleşmediğine işaret edip tam da Pablo’nun yaptığı gibi şu revizyonist sonucunu çıkarmışlardır: Bu tip devrimler artık geçmişte kalmıştır ve bir daha gerçekleşmeyecektir. Devrimin yeni bir teorisinin oluştuğunu savunmaktadırlar ama aslında her revizyonist akım gibi, mutlakıyetçiliğe karşı demokratik halk devrimlerinin zorunlu olduğu, Marksizm öncesi çağın teorilerini yeni teoriler olarak nitelemektedirler. Ekim Devrimi öncesinde gerçekleşen tüm demokratik devrimlerin çok eskilerde kalmış olan modelini yeni bir devrim modeli diye lanse etmektedirler.

Biz, revizyonistlerin dediklerinin tam tersine inanmaktayız. Yeni Ekim devrimlerinin gerçekleşmemesi için kesinlikle ortada hiçbir neden yoktur. Şubat devrimleri, proletaryanın bilincinde olgunlaşacak ve bu da partilerimizin güçlenmesine yardımcı olacaktır. Ve bu iki süreç kaçınılmaz olarak Ekim devrimine yol açacaktır, tıpkı 1905 Devrimi’nin ve 1917 Şubat Devrimi’nin Bolşevik Ekim’e yol açmış olduğu gibi. Bu durum, devrimci yükselişin kaçınılmaz bir sonucudur. Tabii ki Ekim zaferinin Şubat zaferinden çok daha zor olduğu ve Şubat devrimlerinin gerçekleştikleri ve nesnel koşullara bağlı olarak öngörülerimizden çok daha büyük bir oranda ilerledikleri kabul edilmelidir. Ama bu durum, Marksist düşünceden yan çizmek için ve Ekim devrimini bir daha gerçekleşemeyecek bir istisna olarak kabul edip Şubat devrimlerini mevcut devrimci aşamada gerçekleşebilecek yegâne devrimler olarak kuramsallaştırmak için bir mazeret olamaz.

Diğer yandan, kendini Ekim devrimine dönüştürmeyen her Şubat devrimi zorunlu olarak yozlaşır. Hiçbir Şubat devrimi, sürekli bir ritmi muhafaza edemez çünkü bu devrime önderlik eden küçük burjuva ve bürokratik önderliklerin rolü hep aynıdır: sürekli devrim sürecini dondurmak, kitle hareketini dizginlemek, kuşatmak ve bozguna uğratmak. Dolayısıyla, her Şubat devrimi, burjuvaziyi mülksüzleştirmiş olsun veya olmasın, tekrar ve tekrar ortaya çıkacak mükerrer Şubat devrimlerinin kökenini oluşturur. Bunun anlamı, Şubat devriminin devrimci sürece yönelik nihai bir çözüm olmadığıdır. Şubat devrimi, hain önderliklerin yarattığı kaçınılmaz gerilemeyi durdurabilmek için, her zaman yeni Şubat devrimlerini veya büyük kitle seferberliklerini dayatır. Bu olgunun fevkalade bir örneği, Menşeviklerin ve

Sosyal Devrimcilerin ihanetinin kitleleri Kornilov'a karşı büyük bir seferberlik gerçekleştirmeye zorlamış olmasıdır. Bir diğer örnek, 1974 Portekiz Devrimi'dir; bu devrim, kendisini bir Ekim devrimine dönüştürememiş ve sonunda da Eanes'in sağ kanat hükümetini iktidara taşımış olan büyük bir Şubat devrimidir.

Şubat devrimi, büyük zaferler elde etmesine rağmen hiçbir şeyi çözmediği için tekrar ve tekrar yeni Şubatlar yaratır. Bu mevcut devrimci aşamada Şubat devrimi sadece pek çok ülkede gerçekleşmekle kalmaz aynı zamanda Ekime doğru ilerlemediği sürece aynı ülkede de birçok kez kendini tekrar eder. Dolayısıyla biz bu aşamayı daha da kesin bir şekilde devrimci bir aşama olarak tanımlamalıyız. Bu, öznel etmen bulunsun ya da bulunmasın, nesnel devrimler aşamasıdır. Devrimci yükseliş o kadar güçlüdür ki devrim öznel etmenlerin tam olarak olgunlaşmamış olmasına rağmen gerçekleşmektedir.

Şubat devrimleri, mevcut aşamanın karakteristik özelliğidir ve muhtemelen, Ekim devrimlerinin koşulları olgunlaşırken uzunca bir süre de öyle olmaya devam edecektir. Ama şu kesin ki, her ne kadar İkinci Dünya Savaşı sonrasında bütün örneklerinde yaşandığı gibi pek çok durumda engellenmiş ve Ekim devrimine ulaşamamış da olsalar veya süreç çok zaman alsada, Şubat devrimleri Ekim devriminin başlangıcıdır.

(...)

Tez 26 - Şubat Devrimleri, İkili İktidar ve İşçi ve Halk İktidarının Gelişimi

Kitle hareketini denetleyen küçük burjuva önderliklerin varlığı ve Şubat devrimini olanaklı en kısa sürede gerçekleştirebilmek için eylem birliğine duyulan ihtiyaç nedeniyle, partilerimizin gerekli demokratik sloganları ileri sürebilmeleri için Şubat öncülü bir devrimci durumun varlığını tespit edebilmelidirler. Bunu gerçekleştirmenin kaçınılmaz olduğunu ve bu aşamayı atlamamız gerektiğini kavramalıyız; tam tersine bu aşamadan gerekli tüm stratejik ve taktik sonuçları çıkarmalıyız, bu Şubat devriminin öncüsü olmalıyız ve ona bütün gücümüzle

müdahale etmeyi savunmalıyız. Ama bu durum, Şubat devrimini gerçekleştirmeye zorlandıklarında onu sınırlamaya, ona ulusal ve demokratik bir karakter vermeye çalışacak olan küçük burjuva önderliklere teslim olmalıyız anlamına gelmez. Bilinçsiz birer işçi ve halk devrimi olarak her Şubat devrimi, burjuvazinin iktidar organlarından (devlet, ordu ve polis) farklı iktidar organlarına yol açar. Bunun anlamı, her Şubat devriminin kendi zaferinden önceki ve hemen sonraki aşamalarda kaçınılmaz olarak, az ya da çok gelişmiş, potansiyel veya gerçek, ama zorunlu olarak bir ikili iktidara yol açmasıdır. Şubat devrimi diğer bir deyişle, işçi ve halk iktidarı kutbunun gelişmesini başlatır. Şubat devriminin her sürecinde, devrimin öncesinde veya sonrasında, temel görevimiz işçi ve halk iktidarının durmaksızın gelişmesidir. Elbette Şubat devrimini gerçekleştirmek için eylem birliğini savunuyoruz, kitle hareketini yöneten oportünist önderlikler üzerinde basınç kurulması gerektiğini savunuyoruz, çünkü ancak bu sayede kitleler burjuvaziden kopabilirler. Şubat devrimini gerçekleştirmeyi ve derinleştirmeyi olanaklı kılan bu geniş perspektifi terk etmemeliyiz. Ama politikamızın temel ekseninin, seferberliği ve işçi ve halk iktidarının devrimci organlarını geliştirilmek olduğu gerçeğinden hareketle kendimizi bu oportünist önderliklerden en açık şekilde ayıştırmaya da devam etmeliyiz. Kitlelerin devrimci demokratik özyönetim organlarını geliştirmeye dair bu politika, ister Şubat öncülü ister Ekim öncülü olsun her devrimci durumda politikamızın temel eksenidir. Aynı zamanda, kitlelerin devrimci demokratik özyönetimini, sürekli örgütlenmesini, seferberliğini ve kitlelerin doğrudan devrimci eylem organlarının inşasını her nasıl olursa olsun mutlaka önlemeye çalışan oportünist önderliklerden bizi net bir şekilde ayıştıran da bu eksenidir.

Eğer politikamızın bu temel eksenini terk edersek, oportünist önderliklere teslim olur ve işçi sınıfını kendi kaderine terk ederiz. Ancak, işçi ve halk iktidarının organlarının geliştirilmesi ve bulunmadıkları yerlerde de yaratılmalarına yönelik bir politikayla gerçek amacımız olan Ekim devrimine doğru bir köprü kurabiliriz.

Tez 27 - Demokratik Sloganların ve Görevlerin Temel Önemi. Kurucu Meclis

Emperyalizmin ve tekellerin olduğu kadar bürokrasinin de en derin eğilimlerinden

ötürü, demokratik sloganlar ve görevler giderek daha büyük önem kazanmaktadır. Bu üçü de totaliter devletlere doğru sürekli bir eğilime sahiptir. Kitle hareketinin sürekli yükselen çizgisini dizginlemenin tek yolu budur. Kapitalist ülkelerde tekellerin devlet üzerindeki etkisi ve bürokratik işçi devletlerinde de devletin bürokrasi ile özdeşleşmesi totalitarizme yol açmaktadır. İşte bu nedenden ötürü tüm halkı ilgilendiren en önemli demokratik sloganlar ve görevler, giderek daha güncel hale gelmektedir. Çağdaş Şubat devrimlerinin genel demokratik niteliğini açıklayan şey de budur.

Bu görevlerin karakteri, burjuva demokratik devrimlerin söylemini akla getirmektedir; ama Şubat devrimlerin karşılıklarına aldığı bürokrasi, emperyalizm, tekeller ve bu kesimlerin ihtiyaçlarına yanıt veren devletler olduğu için, bunlar ulusal sosyalist devrimin ve dünya sosyalist devriminin bir parçasıdır. Bu durum, küçük burjuva ve bürokratik önderliklerin kendi devrimlerine burjuva karşıtı değil tekel karşıtı ve geri kalmış ülkelerde feodalizm karşıtı bir nitelik vermeye çalışıp devrimlerinin halkçı demokratik karakterinde ısrar etmelerini açıklar. Bu önderlikler, demokratik nitelikli olsa dahi bu görevlerin karşı karşıya olduğu gücün gerek kapitalist ve emperyalist rejimler, gerekse de bürokratik rejim olduğunun farkına varmamaktadırlar; ve bu durum demokratik görevlere, bizim ele aldığımız yeni bir boyut kazandırmaktadır. Görevlerin niteliği açısından bu (Şubat devrimi) bir Fransız Devrimi'dir ama savaştığı sınıflar itibariyle bir sosyalist devrimdir. Bu demokratik sloganları ve görevleri hayata geçirebilmek için kapitalist ülkelerdeki kapitalizmi veya bürokratikleşmiş işçi devletlerinde bürokrasiyi yıkmak zorundadır.

Kurucu Meclis sloganı (veya ona benzer bir organ lehindeki sloganlar) bu nedenden ötürü dünya ölçeğinde devasa bir önem kazanmıştır. Ama Şubat devrimine öncül olan bu görev, işçiler ve halk için çok daha önemli ve belirleyici olan başka bir görevle bağlantılı olarak ele alınmalıdır: *Kahrolsun Bonapartist hükümet veya diktatörlük*. Şubat devrimi, illa *Kurucu Meclis* olması gerekmeyen çok daha temel bir slogan çerçevesinde gerçekleşir: *Kahrolsun diktatörlükler*. Bu slogan, aynı Portekiz'de Caetano'ya ve Yunanistan'da Albaylar Cuntası'na karşı kullanıldığı gibi Fransa'da, İngiltere'de, İspanya'da ve Hıristiyan Demokrat İtalya'da da veya *Kahrolsun Somoza* örneğinden de görüldüğü üzere geri kalmış ülkelerde de kullanılabilir. Bu slogan aynı zamanda bürokratik Bonapartist

hükümetlere karşı da uygulanabilir: *Kahrolsun Brejnev diktatörlüğü*. Yalnızca işçileri değil tüm halkı bu totaliter, diktatoryal veya en azından Bonapartist ve aşırı gerici hükümetleri yıkmaya sevk eden bu slogan esas bir önemdedir. Ancak ulaşılır ulaşılmaz bu hedef, pek çok ülkede (özellikle de yıkılan iktidarın totaliter bir rejim olduğu ülkelerde) derhal demokratik mücadelenin en yüksek ifadesi olan *Kurucu Meclis* hedefiyle birleşir. Yine de bu sloganın burjuva bir slogan olduğunu bir an için bile unutmamalıyız, zira bu slogan herkesin bir oy hakkına sahip olduğu bir anayasa için çağrıda bulunur. Ama bu sloganın seferber edici bir slogan olduğunu ve çoğunlukla burjuva demokratik karakterinden farklı sonuçlara yol açtığını da kabul etmeliyiz. Bu en son bahsettiğimiz özellik, geniş bir orta sınıfın, özellikle de köylülerin mevcut olduğu ülkeler için bu sloganın en önemli özelliğidir.

Slogan, burjuvaziyle mücadele etmenin, kitle hareketini eğitmenin ve işçi sınıfı ile köylülerin birliğini geliştirmenin aracıdır. Ama *Kurucu Meclis* sloganı, bir sloganlar bütününe parçası olmalıdır. Örneğin, *Kurucu Meclisi* köylülere toprak dağıtımının ve proletaryanın silahlanmasının oylanması için, işçi ücretlerinin ve çalışma saatlerinin belirlenmesi için ve tekellerin mülksüzleştirilmesi için talep ediyoruz. *Kurucu Meclis* talep ediyoruz ama şöyle diyoruz: *Biz eğer gerçek demokratlarsak, iktidardaki diktatörlüğü yıkan tüm politik akımlara radyo ve televizyonu kullanma hakkının verilmesini savunmalıyız*. Bu sloganların hiçbirisi, herhangi bir devrimci aşamanın, ister Şubat öncesi ister Şubat sonrası olsun, temel eksenini ve ana sloganını gölgelememelidir: işçilerin ve halkın iktidarının geliştirilmesi. *Kurucu Meclisi* devrimci bir aşamada temel slogan olarak ele almaya yönelik her girişim, Troçkist politikaya doğrudan bir ihanet olacaktır, zira Troçkist politikanın hedefi bir demokratik devrim değil, devrimci örgütlenmesi eşliğinde işçi sınıfını ve müttefiklerini iktidara taşıyacak bir devrimi gerçekleştirmektir. Bu sloganı işçi hareketine karşı işte böyle beyan etmeli ve böyle uygulamalıyız.